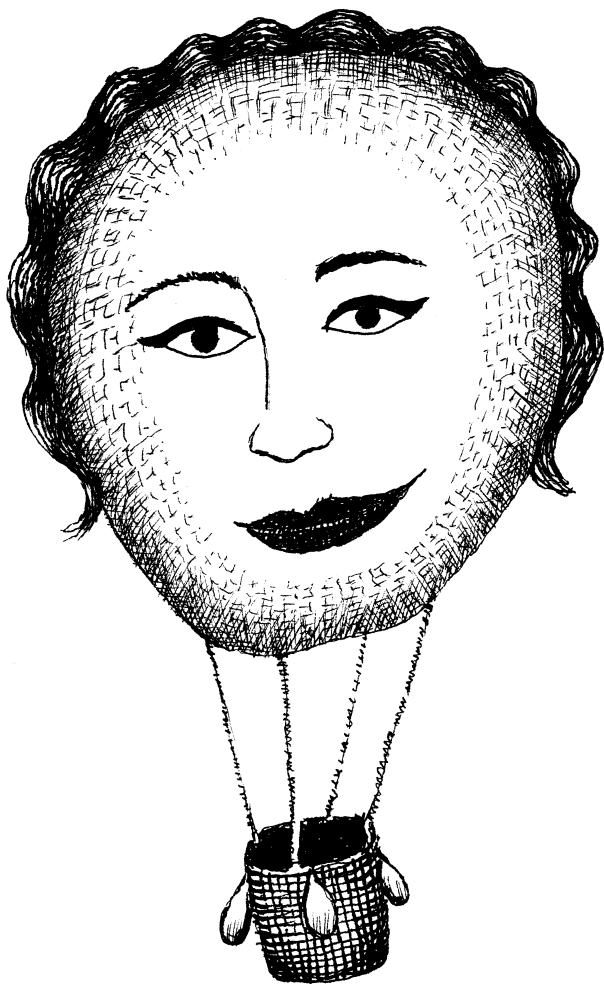

19. března

Šunkenfleky aneb Hlad je tvrdohlavý kuchař

Už jsem prozradila, že mé tchyni je devadesát dva let. Je nesmírně čilá. Už v šest ráno si u nás v obýváku, který je spojený s kuchyní, dělá kafe. Ještě v deset večer je v obýváku. Stará se o dva psy a je schopna uvařit jídlo pro sedm lidí. Dnes jsem na ni řvala. Tlak se mi zvýšil na sto sedmdesát na sto a srdce mi tlouklo ne v pravidelných úderech zhruba sedmdesátkrát za minutu, ale rychle a poplašeně, jako kdybych běžela maraton. I když to je asi blbost, protože vím, že trénování běžci, jako byl třeba Emil Zátopek, měli pulz nízký – kolem padesáti... No... prostě jsem málem měla z babičky kolaps. A o co šlo? O šunkenfleky!

Před dvěma dny jsme totiž měli fazolačku s uzeným, a protože ho bylo hodně, nakrájela jsem ho a připravila na fleky. Babička fleky ráda a umí je perfektně připravit, navrhla mi, že se nemusím o nic starat, že se dnes obědu ujme.

Problém nastal, když jsem chtěla vědět, kdy oběd bude. Babička řekla, že ve dvanáct. No jo, ale kromě babičky u nás teď všichni vstávají až kolem deváté, pomalu snídáme ve dvanáct nemá ještě nikdo hlad. Jen babička. Navrhla jsem jí, abychom jedli až v půl druhé. Babička mi oponovala, že jsme zvyklí jíst dřív. „Kdo je zvyklý?“ chtěla jsem vědět. A babička řekla, že ona a moje matka. Moje matka je už skoro sedm let mrtvá. A když jsem to babičce vmetla do obličeje, tak řekla:

„A mě už to nebaví se s tebou bavit!“ A tahle slova ve mně odstartovala reakci, kterou lze vidět snad jedině v aréně, když toreador bodne býka a před očima mu vykrouť piruetu s rudou muletou.

„Jste stará a mám z vás respekt, ale takhle se mnou mluvit nebudete!“ zahulákala jsem. „To si ke mně dovolit nemůžete!“ pištěla jsem a jen silou nadlidské vůle jsem nedodala, že sedí na mém křesle v mém domě a má všeho dostatek za mé peníze.

A pak se mi začala zvětšovat hlava, až byla jak meloun a pak dýně a pak balón, co se vznáší na obloze. A pak babička kapitulovala, řekla, že si vezme v deset svačinu, aby hlady nezkolabovala, a že budeme obědovat klidně až ve dvě.

A já si vzala neurol a vyčítala jsem si, že jsem na stařenku zlá a že je to možná i proto, že je

ve mně vůči ní nelogická, dětská výčitka, že žije, zatímco její syn, můj muž, už tady není.

Ach jo.

Jeden můj kamarád jazzman mi vyprávěl, že v jejich tříčlenné kapele zavládla jednou, když byli v cizině, tak silná ponorková nemoc, že na sebe půl roku nepromluvili.

To u nás nemůže nastat. U nás se mluví dost. Můj problém ale bude, abych někdy neřekla něco, čeho bych musela litovat.

Protože slova jsou mocné zbraně. Tak i v karanténě – pozor na ně!

P.S. Kolik je hodin? Teprve dvanáct?! Hm. Ale... ne, nepletu se, tchyně volá: „Oběěěď!“